

1

GÖL SAATLERİ

I

MUKADDİME

Seyr eyledim eşkâl-i hayâtı
Ben havz-ı hayâlin sularında,
Bir aks-i mülevvendir onunçün
Arzın bana ahçâr-ü-nebâtı.

II

ÖĞLE

Yeşil sularda büyük inciden çiçekler açar,
Gümüş böcekler okur âba bir neşîde-i hâp,
Durur sevâhilin üstünde, bî-heves, bîtâp,
Güneş ziyâsını içmiş benât-ı hâb-ü-serâp.

III

ÖĞLEDEN SONRA

İçer gümüş kıyılardan remîde âhûlar,
Ve onların sesi eyler bütün sükûtu harâp;
Eder bu da'veti, durgun sulardan istiğrâp
Gürültüsüz ve uzak mâî diğer âhûlar...

IV

AKŞAM

Susar meşâcir-i pür-şâm içinde bûlbül-ü âp,
Sular semâ-yı hayâlâtı eyler istîâp;
Döner bu sâhil-i neylîye gölgeden kuşlar
Ağızlarında güneşten birer kızıl dür-ü nâp.

V

GECE

Nücûm-u-mâhı dökülmüş semânın eşçâra,
Melûl manzaralar şimdi bir gümüşlü sehâp;
Derin sulardaki ecrâmı avlayan kuşlar
Eder havâlî-i pür-nûr-u mâhitâba şitâp...

VI

GECE YARISI

Ve ansızın suya etmekle mâh-ı dûr sukût
Miyâh-ı rûhumu andırdı safha-i tâlâp:
O rûh içinde muzî bir garîp neylûfer
Bütün elemelerin üstünde müncelî ter-ü-tâp..

VII

SEHER

Ağaçların seherî zirvesinde titreşiyor
Tuyûr-u fâniye-i âlem-i tahayyül-ü-hâp.
Semâyı kaplıyacak, şimdi, gâzeler gibi nûr
Zavallılar kalacaklar esîr-i ufk-ü- türâp.
Ve onların gözü eyler nücûm-u fecre itâp
Ve onların sesi eyler “nihâyet” i işrâp...

2

GÖL KUŞLARI

VIII

SİYÂH KUŞLAR

Gurûb-u-hûn ile perverde-rûh olan kuşlar
Kızıl kamışlara, yâkût âba konmuşlar;
Ufukta bir ser-i maktû'u andıran güneşi
Sükût-u-gamla yemişler ve şimdi doymuşlar.

IX

MEHTÂPTA LEYLEKLER

Kenâr-ı âba dizilmiş, sükûn ile bekler
Füsûn-u mâha dalan pür-hayâl leylekler...
Havâda bir gölü tanzîr eder semâ bu gece
Onun böcekleri gûyâ nücûmdur yekser...
Neden bu âb-ı semâvîde avlananlar yok
Bu haşr-ı nûr-u-hüveynâtı hangi kuşlar yer?
Eder bu hikmete gûyâ ki vakf-ı rûh-u- nazar
Füsûn-u mâha dalan pür-hayâl leylekler...

X

KARANLIKTA BEYÂZ KUŞLAR

Vahşî karaltılardaki sîmîn kuşların
Mer'î miyân-ı sîne-i yeldâda yerleri:
Gûyâ cihân-ı sâyede metrûk-u nûr olan
Fecr-âşına melîkelerin muğber elleri
Koymuş kenâr-ı sâhile fağfûr kâseler
Mâhın birikmiş orda ziyâ-yı mukattarı...

XI

KUĞULAR

Suda yorgun, muzî tecellîler
Ediyor bir tekarrübü ifşâ:
Kuğular, leyl içinde, sîne-küşâ
Geliyor, gözlerinde mestîler;
Sanki mahmûl-ü hande keştîler
Ki olunmuş nücûmdan inşâ..

XII

KUĞULARIN AVDETİ

Ölü bir sath-ı âbın üstünde
Ki celî, lerze lerze, dârâtı,
Sihir-âbâd-ı mâha gitmek için
Arıyorlar reh-i semâvâtı..

XIII

YARASALAR

Dağılmış hazân-dîde tüller gibi
Uçuşmakta sessizce huffâşeler
Giderler, gelirler... san örmekteler
Nücûm-u kederle zalâm-ı şebi.

XIV

TULÛ-U KAMER

Dağıldı cevî-i havâlîye bir garîp âvâz:
Gürültüler, asabî sayhalarla, çuşâ-cûş;
Bütün tuyûr-u hafâ gölden ettiler pervâz...
Neden bu korku, neden ansızın bu cûş-u-hurûş?
Ufukta, çenber-i lertzân âba yaslanmış,
Ufukta çünkü tecellî-i mâh eder suyu nûş...

XV

BATAN AYIN KENÂRINA SATIRLAR

Bir vurulmuş ilâhı andırıyor
Suda teskîn-i zahm eden bu kamer,
Nısf-ı leylin miyâh-ı dûrunda
Yıkanır, dinlenir, durur ve güler...
Eli ba'zan "sükût"u ürkütüyor
Ki miyâh illerinde hâbîde,
Ediyor bâ'zı kuşları d'avet,
Ah o kuşlar ki şimdi bî-hareket
Suların âteşinde sallanıyor...

*

Zuhalî bir cidâlin âsârı:
Gizli bir kavs-i bî-tenâhîden
Oklar indikçe -aks-i âlem-i dûr-
O muzî cüsse-i ilâhîden
Suya bir hûn-u âteşîn akıyor...

3

SERBEST MÜSTEZÂT
NAZIMLARI

XVI

YOLLAR

Bir lamba hüznüyle
Kısıldı altın ufuklarda akşamın güneşi;
Söndü göllerde aks-i girye-veşi
Gecenin âvdet-i sükûniyle..

Yollar
Ki gider kimsesiz, tehî, ebedî,
Yollar
Hep birer hatt-ı pür- sükût oldu
Akşamın sîne-i gubârında.

Onlar
Hangi bir belde-i hayâle gider,
Böyle sessiz ve kimsesiz şimdi?

Meftûr
Ve muhteriz yine bir nefha-i hayâl esiyor;
Bu nefha dalları bîtâb-ü-bî-mecâl uyutur.
Sonra eyler giyâhı nâlende,
Sonra âgûş-u ufk içinde ölür...

Ey kalb!
Seni öldürmesin bir sâye-i şep,
İşte bir dest-i sâhir-ü-mahfî
Sana nûr-u nücûmu indirdi.

Kuruldu işte, mesâfât içinde, lâî-i mesâ
Bütün meâbid-i hiss-ü-meâbid-i hulyâ
Bütün meâbid-i meçhûle-i ümmîd-i beşer...

Gurûp içinde bu eşkâl-i bî-hudûd-u zehep
Zücâc-ı san'at-ü-fikretle yükselirler hep;
Büyük denizlere benzer eteklerinde sükût,
Sükût-u nâmütenâhî, sükût-u nâmahdût,
Sükût-u afv-ü-emel...

Bir el
Derîçelerde bir altın ziyâ yakıp indi,
Aktı âb-ı sükûta yıldızlar
Bütün sular zehebî lerzelerle işlendi.

Tâ öteden,
Şimdi zer gözleriyle tâ öteden,
Gam-ı ervâhı vecde dâ'vet eder
Bütün meâbid-i meçhûle-i ümmîd-i beşer.
Bütün meâbid-i vecdin soluk ilâheleri
Birer birer iniyor, gözlerinde rû'yâlar;
Dudaklarında ziyâdâr ve muhteriz titrer
Akşamın bûse-i huzû-eseri.

Soluk ve gölgeli sîmâlarında reng-i mesâ
Nakş eder bir teheyyüc-ü rû'yâ:
Biri yorgun semâ-yı lâle bakar,
Biri bir gölge meşy-ü-gâşyile
Miyâh-ı râkideye samt-ü-hâp içinde akar;
Biri bir erganon-u eb'âdı
Dinliyor, gölgelerde ser-bezemîn,
Biri altın göziyle, gûyâ ki,
Sana ey kalb-i müphem-ü-bâkî
“Gel!” diyor.

Lâkin
İniyor
İşte leylin zalâm-ı bîdâdı...

Yollar,
Ah ey kimsesiz giden yollar,
Yolların ey sükût-u hüzn-eseri,
Bugünün inmeden şeb-i kederi,
Meâbid-i emel-ü-histe sönmeden bu ziyâ,
Ölmeden onların ilâheleri,
Âh gitmez mi, kimsesiz, sessiz
Yollar,
Âh gitmez mi hatt-ı sâkitiniz,
Şimdi zer gözleriyle, tâ öteden,
Tâ öteden
Gam-ı ervâhı vecde da'vet eden
Uzak meâbid-i pür-nûr-u vecd-ü-rü'yâya
Ki câ-becâ kapıyor bâb-ı vâ'dini sâye.

XVII

ZULMET

Ey sen

Ki şimdi şüpheli bir şekl-i pür-hayâl oldun
Bu semâ-yı mesânın altında!

Gecenin mevti ufku bağlamadan
Susmadan her teneffüs-ü zinde,

Ey sen

Ki sönmemiş zer-i zülfünde son ziyâ-yı bahâr
Bu genç elinle bu yorgun, cebîn-i lâlimi sar,
Ve sonra git Bana bî-va'd olan bu yollar hep
Adımlarınçün açılmış pür-incilâ-vü-zehep..

Bırak leyâle bu cism-i garîb-ü-memdûdu,
Dizim eğildi; soğuk bir deniz gibi zulmet
Ağır ağır boğuyor bende ömr-ü bî-sûdu.

Diken ve taşları üstünde bir çetîn râhın
Dağıldı nesc-i harîr-i ümmîd-i mahrûmum
Ve mutlakâ gelecek gölgelerle şimdi ölüm...

Lâkin sen

Ki gözlerinde güler nûru bir gümüş mâhın
Eğilme, git
Ve eyle gölgede pâ-yı şebâbını tespît...

Beni bir tûde eyliyen zulmet
Sana hüsn-ü hayâli nakş edecek:
Oldu çeşmin nücûm ile mâlî,
Onların işitiâli seyyâli
Seni gûyâ karanlık üstünde
Etti bir heykel-i ziyâ gibi hâk.

Sen git
Ve eyle dâ'vet-i ilkîm-i rûhuna rağbet.

Bu yol, bu yol, bu derin yol ki dâimâ mümtet
Bu yol uzun ve benim dizlerim eğildi; gözüm
Kapandı. Da'vet-i yeldâla titriyor rûhum;
Bırak ve git, beni mevt-i leylâle tevdî et.

Büyük, derin ve soğuk bir deniz gibi zulmet
Etti eşkâl-i arzı bî-hareket,
Ve döktü rûhuma rû'yâya benziyen bir mevt
Büyük, derin ve soğuk bir deniz gibi zulmet.

Lâkin sen
Dudakların yine pür-hande, gözlerin pür-zer,
Saçın nücûm ile meşbû, ve müşteil yine ter,
Bırakma rûhunu düşün bu öldüren hisse,
Ve git
Ve eyle gölgede pâ-yı ümmîdini tesbât...

O belde-i zer-ü-hulyâda bekliyen gözler
“Nerde?” derlerse
“Ne oldu, nerede o?” derlerse, âh o gözler eğer,
Miyâh-ı sâyede mevt-i fecîmi anlat.

XVIII

O BELDE

Denizlerden

Esen bu ince havâ saçlarıyla eğlensin.

Bilsen

Melâl-i hasret-ü-gurbetle ufk-u şâma bakan

Bu gözlerinle, bu hüznünle sen ne dilbersin!

Ne sen,

Ne ben,

Ne de hüsnünde toplanan bu mesâ,

Ne de âlâm-ı fikre bir mersâ

Olan bu mâî deniz,

Melâli anlamıyan nesle âşinâ değiliz.

Sana yalnız bir ince tâze kadın,

Bana yalnızca eski bir budala

Diyen bugünkü beşer,

Bu sefil iştiâ, bu kirli nazar,

Bulamaz sende bende bir ma'nâ,

Ne bu akşamda bir gam-ı nermîn,

Ne de durgun denizde bir muğber

Lerze-i istitâr -ü- isti'nâ.

Sen ve ben

Ve deniz

Ve bu akşam ki lerzesiz, sessiz,

Topluyor bûy-u rûhunu gûyâ

Uzak

Ve mâî gölgeli bir beldeden cüdâ kalarak
Bu nefy-ü-hicre müebbet bu yerde mahkûmuz...

O belde?

Durur menâtık-ı dûşîze-i tahayyülde;
Mâî bir akşam
Eder üstünde dâimâ ârâm;
Eteklerinde deniz
Döker ervâha bir sükûn-u menâm.
Kadınlar orda güzel, ince, sâf, leylîdir,
Hepsinin gözlerinde hüznün var,
Hepsi hemşiredir veyâhût yâr;
Dilde tenvîm-i iztrâbı bilir
Dudaklarındaki giryende bûseler, yâhût,
O gözlerindeki neylî sükût-u istifhâm.
Onların rûhu şâm-ı muğberden
Mütekâsif menekşelerdir ki
Mütemâdî sükûn-u-samtı arar;
Şu'le-i bî-ziyâ-yı hüzn-ü kamer
Mültecî sanki sâde ellerine.
O kadar nâtüvân ki, âh, onlar,
Onların hüzn-ü lâl-ü-müştereki,
Sonra dalgın mesâ, o hasta deniz
Hepsi benzer o yerde birbirine...
O belde

Hangi bir kıt'a-i muhayyelde?
Hangi bir nehr-i dûr ile mahdût?
Bir yalan yer midir, veya mevcût,
Fakat bulunmıyacak bir melâz-ı hulyâ mı?
Bilmem... yalnız
Bildiğim sen ve ben ve mâî deniz
Ve bu akşam ki eyliyor tehzîz
Bende evtâr-ı hüzn-ü-ilhâmı,
Uzak

Ve mâî gölgeli bir beldeden cüdâ kalarak,
Bu nefy-ü-hicre müebbet bu yerde mahkûmuz.

XIX

YAZ

Deniz,
Sürüklenir zehebî kumlar üstünde,
Bütün menâzır-ı hüzn-ü gurûp ile yalnız;
Yükselen reng-i şâmın altında
Öksürür nâtüvan-ü-nâlede
Hasta bir genç kız...

Bu bahârın kolunda bir erkek
Hüzn-ü sârîye mezc-i rûh ederek
İnliyor sessiz.

Sonra... durgun sularda bir yıkanan
Gölge, göklerde nûrunu kırpan
Büyük, derin, nazar-âvâre, mâî bir yıldız...

XX

SON BAHÂR

Dökerken ufka donuk, kanlı bir ziyâ Eylûl,
Ederek zülf-ü târümârâ hulûl
Gizli bir sesle ağılayan ey bât!

Şimdi göklerde, katre katre, yanan
Necm-i mahmûru bir dakîka nihân
Ederek, sonra eyliyen ikât,
Âh, ey bâd-ı hasta, bâd-ı keder....

O kadar nâtüvan ki gizli sesin,
Kendi derdinle kendin ağlarsın,
Sana derdin senin kifâyet eder...

XXI

KIŞ

Yine kış,
Yine şems-i mesâda, âh, o bakış,
Yine yollarda serserî dolaşan
Âşiyânsız tuyûr-u pür-nâliş...

Tehî kalan ovalar
Sükût eder sanılır mevsimin gumûmiyle;
Harâp olan sarı yollarda kalmamış ne gelen,
Ne giden,
Şimdi yalnız kavâfil-i evrâk
Mütemâdî sürüklenir bir uzak
Ufk-u pür-ıstırâb-ü-nevmîde.

Yine kış, yine kış,
Bütün emelleri bir ağıyan duman sarmış...

XXII

GELMEDEN EVVEL

— 1 —

Kalbim

Benim bir ormandı,

İsimsiz, âsûde,

Bir büyük orman;

Ve gölgelerde revân

Olan hafî suların âks-i şevk-i muttaridi

Dağıtırken sükûtu bîhûde,

Düşünürdüm ki, hangi gün, ne zamân,

Ne zamân

Girecektin o kalb-i mes'ûde.

Etmeden zehr-bâd-ı fasl-ı elem

Reng-i eşcâr-ü-âbı fersûde,

Dolacak mıydı seslerin, bilmem

O tehî sâye-zâr-ı mesdûde?

Sanki hicrâna bir tesellîdi

Şeceristân-ı kalb içinde revân

Olan hafî suların mûsikî-i nevmîdi.

XXIII

GELDİN

— 2 —

Bir gün
Akşamın ölgün
Duran o nâmütenâhî ziyâ denizlerine
Gark olan eşcâr,
Gark olan ovalar
Oluyorken sükût-ü-hüzne makar
Geldin âlâm-ı kalbi teskîne...

Ey şebâbın hayâl-i câvîdi,
O melûl akşamın havası kadar
Gelişin bir sükûn-u sârîdi...

XXIV

BİRLİKTE

— 3 —

Bütün bizimçündür
Nukûş-u encmü-ü vahdetle işlenen bir tül
Gibi üstünde titriyen bu semâ;
Gecenin dallarında şimdi açan
Bu kamer,
Bu altın gül...

Bütün bizimçündür
Ne varsa aşk ile bidâr-ı ra'se, ya nâim,
Ne varsa âit olan leyl-i hande-me'nûsa,
Sana âit lebimdeki bûse,
Lebinin surh-u bî-zevâli benim.

